

Η «ΚΥΡΙΑ ΔΕ ΜΕ ΜΕΛΛΕΙ» ΣΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗ. — Ή έκλογή τής «Κυρίας δὲ με μέλλει» γιὰ τὴν ἔναρξι τῆς καλοκαιρινῆς περιόδου στὸ θέατρο τοῦ «Ἐλευθέρου Καλλιτεχνικοῦ Ὁργανισμοῦ» τῆς κ. Κατερίνας Ἀνδρεάδη, στάθηκε πολὺ πετυχημένη. Τὸ λαμπρὸ αὐτὸ σκηني-κὸ πυροτέγνημα τοῦ Σαροῦ, φτιασμένο μ' ἐξαιρετικὴ θεατρικὴ με-στοία, μπορεῖ νὰ μὴν ἱκανοποιεῖ τοὺς «ντελικάτους», αὐτοὺς ποὺ διψοῦν γιὰ τὸ καινούργιο, γιὰ τὶς τολμηρὲς καὶ ριψοκίνδυνες δοκιμὲς στὸ φουρτουνιασμένο πέλαγος τῶν καλλιτεχνικῶν ἐξερευνήσεων, εἶναι ὅμως προορισμένο καὶ νὰ συγκινή καὶ νὰ φαιδρύνει τὰ πλήθη καὶ μὲ τὴν ἀφογή — στὸ παλῆ, στέρεο σκηنيκὸ καλοῦπι — τεχνικὴ του, ἀλλά καὶ μὲ τὸ θέμα του. Ἴσως μά-λιστα, πρὸ πάντων μ' αὐτό. Τὸ θέ-μα του, παρμένο ἀπὸ τὴ ναπολεόν-τιο ἐποποιία, μὲ τὸ Βοναπάρτη ἐ-πί σκηνῆς, σ' ἓνα ἐπεισόδιο τῆς στε-νῆς του οἰκογενειακῆς ζωῆς, τραβᾷ δυνατὰ τὸ θεατῆ. Καὶ πρὸ πάντων ἢ ἡρωίδα, ἢ πρώην πλύστρα καὶ βι-βαντιέρα, ἢ στραταρχίνα Λεφέβρ, ἢ αὐθόρμητη κι' ἐλευθερόστομη γυ-ναίκα, ποὺ ρίχνει στὰ μοῦτρα ὄλων τῶν ἀρριβιστῶν τῆς αὐτοκρατορίας — χωρὶς νὰ ἐξαιρέση οὔτε τὸ Να-πολέοντα τὸν ἴδιο! — ποὺ ξεχνοῦ-σαν πολὺ εὐκολὰ ἀπὸ ποῦ ξεκίνη-σαν κι' ἦθελαν νὰ κάνουν τοὺς ἀρι-

στοκράτες, τὶς πικρὲς ἀλήθειες, γε-μάτες ἀπὸ τὶς σαπουνάδες καὶ τὶς ἀλισβίβες τοῦ πλουταιοῦ τῆς, εἶνε φτιασμένη νὰ ξετρελλαίνει τὶς πλα-τεῖες τῶν θεάτρων!

Τὸ ἔργο, βέβαια, μᾶς εἶνε πολὺ γνωστὸ. Ἀλλὰ στὸ φυσικὸ του ἐν-διαφέρον, προστίθεται κι' αὐτὸ ποὺ προιέχεται στὴν ἐπόμενη ἐρώτησι : Πῶς θὰ ἐνοσάρκωνε τὸ ρόλο τῆς στραταρχίνας, τῆς «Κυρίας δὲ με μέλλει», τὸν τόσο πλαστικὰ καὶ τὸν τόσο πλούσια δημιουργημένο, μὲ πλῆ-θος χαριτωμένους στιγμὲς, μεταπτώ-σεις, λεπτομέρειες, ἀποχρώσεις, ἢ πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου; Γι-ατὶ τὸ καινούργιο, στὸ ἔργο, εἶνε ἀκριβῶς αὐτῆ. Ὁ ρόλος, συνθετι-κός, ποὺ ἀνταγωνεῖ τὴ δροσιά τοῦ αὐθαρμισμού μὲ τὴν τσαχπινιά καὶ τὴν πονηριά τοῦ θηλυκοῦ, τὴ χον-τροκομμένη κουβέντα τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ καὶ τὴ φυσικὴ φινέτσα μιᾶς διαλεχτῆς ψυχῆς, τὸ ἀπότομο στὸ ἦθος μὲ τὴν εὐλυγισία στὴ σκέ-ψι, τὸ παιγνίδισμα τῆς λαϊκῆς κο-κέττας, μὲ τὴ σταθερότητα καὶ τὴ σοβαρότητα τοῦ χαρακτῆρα κι' ἔ-να πλῆθος ἄλλες ἀντιθέσεις, ποὺ ἀ-πατοῦν ἀφάνταστη ποικιλία ἐκφρα-στικῶν μέσων. Ἐπὶ πλέον ὁ ρόλος αὐτὸς ἔχει μιὰ οὐσιαστικὴ πλευρὰ «καρταπειστικῆς», γιὰ νὰ μεταχειρι-στῶ τὴ θεατρικὴ ὁμολογία τῶν πα-ρασκηνίων μας, — πλευρὰ ποὺ ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη στάθηκε πολὺ δυνατῆ, ὅταν ἐνοσάρκωσε τὴν «Κυ-ρία δὲ με μέλλει» — ποὺ κάνει πολὺ δύσκολο τὸ συνταίριασμα τῶν ἄλλων ἀξιώσεων του στὶς λεπτομέ-ρειες. Ἀπαιτεῖ ἀκόμα τὸν τύπο τῆς ὁμορφουναϊκῆς τοῦ λαοῦ, τὸ θρί-αμβο τῆς μεστῆς καμπύλης, τὸ ἀ-φρότο κι' ὀρεχτικὸ τοῦ ὄριμου μή-λου, ποὺ, κάποια στιγμῆ, κάνει νὰ πέφτουν τὰ σάλια καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ αὐτοκράτορα! Εἶν' ἓνας ρόλος «με-γάλης κοκέττας» καὶ «καρταπει-στας» καὶ μπουιλάντισσας - κωμι-κῆς (καὶ μούφας ἀκόμη σὲ μερι-κὲς στιγμὲς) μὲ τόσες ἰδιότητες, τέ-λος, ποὺ εἶνε δύσκολο νὰ βρεθοῦν σ' ἓνα πρόσωπο.

Ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδη ἀπόδο-σε τέλεια ὄλες τὶς πλευρὰς τοῦ ρό-λου. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀναντίρρητη σκηρικὴ ὁμορφιά τῆς, ποὺ δὲν ἀφη-σε κανένα κενὸ στὸ ρόλο, ἀπόδειξε, μὲ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἢ διαλεχτῆ μας καλλιτέχνις μιὰ σπάνια τεχνικὴ ὡ-ριμότητα καὶ μοναδικὸ πλοῦτο τα-λάντου. Κρατώντας ἀπ' ἀρχῆς μέ-χρι τέλους τὴ λαϊκὴ νότα, ποὺ ποί-πει νὰ κυριαρχῆ σ' ὄλο τὸ ὄλο, ἔ-δωσε, σινάμα, κάθε στιγμῆ, κι' ὀ-λη τὴν εὐγένεια καὶ τὴ φυσικὴ, τὴν ἐσωτερικὴ λεπτότητα τῆς ἡρωίδας. Σύνθεσε θαυμάσια ὄλες τὶς μπουι-λάντικες στιγμὲς, μὲ τὶς μπουφόνι-κες (ὅπως αἶφνης τῆς σκηνῆς ποὺ διδάσκεται τὶς ὑποκλίσεις) χωρὶς ἢ συνέπεια τοῦ παρξίματος νὰ φαίνε-ται λιμμένη καὶ ὁ ρόλος κομματια-σμένος, ἔννοσε τὴν ἀδεξιότητα μὲ τὴ χάρι, τὰ ξεσπάσματα τῆς εὐλικρί-νειας μὲ τὶς λαϊκὲς κουφίνους καὶ σύνθεσε σύνολο γεμάτο πειθῶ, ἀλή-θεια κι' ἀνθρωπιά.

Ὁ μεγάλος μας Βεάκης ὑπῆρ-ξε ἐπίσης ὑπέροχος στὸ ρόλο τοῦ αὐτοκράτορος. Καὶ ὁ κ. Κωτσόπου-λος εἶχε ἀρκετὴ ἐπιτυχία στὸ δύ-σκολο ρόλο τοῦ Φουσέ, ὅπως πολὺ καλὸς ἦταν ὁ κ. Ι. Ἀποστολίδης ὡς στρατάρχης Λεφέβρ. Ἐπιτυχημένα ἔπαιξε καὶ ὁ κ. Χατζίσκος τὸ ρόλο τοῦ Νάιμπεργκ. Πρέπει νὰ ἐπαινέ-σω ἐπίσης τὶς κ.κ. Καίτη Ἀσπρέα, Λουίζα Ποδηματᾶ, Ροζαλία Νίκα, Σμαράγδα Βεάκη καὶ τοὺς κ.κ. Φαρ-μάκη, Μαιρινάκη, Ζωγράφο, Γιολάση, Κουροπαλάτη καὶ Ζωγραφίδη, γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ἀπόδωσαν τοὺς μικροὺς τῶν ρόλους. Οἱ σκηνογραφίες καὶ τὰ κοστούμια τοῦ κ. Τσαρούχη μὲ τὴ σφραγίδα τῆς ἐξαιρετικῆς του καλαισθησίας.